

31 oktober - 14 november 2009

Bizarre rotsformaties, diepe kloven
en droogstaande rivieren
in Niger

31 oktober 2009

Om 7.30u. vertrekken we, Gert, Frida, Anne Marie, Yves en ik richting Zaventem. Gert van Fien is chauffeur van dienst. Yves en ik vertrekken, net zoals vorig jaar samen naar Katako-Kombe. Mieke is er deze keer niet bij. Ze viert samen met haar man Johan de 25ste verjaardag van zijn aanstelling als diaken in het bisdom Gent. Ze gaan met een groep 'jarigen' op reis naar Rome.

De check-in heb ik gisteren al via het internet gedaan en voor ons een mooi plaatsje achteraan in het vliegtuig vastgelegd. Vorig zaten we aan de linkerkant, we hopen dus langs de rechtse kant wat andere zichten te zien te krijgen. We geven onze bagage af, passeren de paspoortcontrole om dan aan te schuiven in de lange rijen bij de RX-machines die de handbagage doorlichten.

Om 10.59u. stijgt ons vliegtuig met een kleine twintig minuten vertraging op. Thieu, de verpleger/anesthesist van AzV reist ook met ons mee. Hij reist dan door naar Kananga om daar gedurende een week les reanimatie te geven aan de universiteit. Na die week komt hij samen met Herman -chirurg AzV- en een dokter anesthesist naar Katako-Kombe voor hun derde missie. Ze zullen ook deze keer heel wat operaties te doen hebben.

Thieu vertelt dat hij volgend voorjaar samen met enkel vrienden per ambulance en met zijn eigen auto naar Burkinafaso wil rijden. De ambulance wil hij in een lokaal ziekenhuis achterlaten waar hij al meerdere keren werkte, zijn eigen auto wil hij daar verkopen. Ik durf ervoor wedden dat mijn zus Lieve en haar man Martin zo een ritje ook wel zouden zien zitten. Thieu spreekt regelmatig over Burkina Faso; hij heeft er een vriendin.

Er is zeer veel bewolking zodat we amper iets van de Alpen te zien krijgen. Ook boven Algerije bemoeilijkt een wel heel vochtige lucht het zicht. Rond Tamanrasset klaart het wat op. We zien bleekbeige zandduinenformaties die wel besneeuwd lijken. Over een tamelijk groot oppervlak zijn ze met een spierwitte zandsort bedekt. Het gebergte van Tamanrasset is dan weer heel onzichtbaar. Bizarre rotsformaties, diepe kloven en droogstaande rivieren in Niger zijn wel weer goed zichtbaar.

Ik lees een document over MSV (kader) en ook wat evaluatieverslagen van enkele gezondheidscentra in de gezondheidszone Katako-Kombe. Met Yves bespreek ook nog een en ander. Het staat vast: er is ginds nog heel veel te doen.

Yves heeft heel wat evaluatievergaderingen gepland, besprekingen en overlegmeetings met onder andere de vertegenwoordigers van de gezondheidszone, Memisa en MSV. Ik zal mij in het ziekenhuis van Katako-Kombe met de technische dingen van de missie bezig houden: controleren van alle elektrische apparaten in het operatiekwartier en op die manier ervoor zorgen dat de AzV zonder technische problemen aan hun missie kunnen beginnen, het elektriciteitsnet van het ziekenhuis, de mogelijkheden nagaan om het ziekenhuis -vooral de materniteit en het operatiekwartier- van lopend water te voorzien, enzovoort... Ik zou ook wel een idee willen hebben van het aantal gehandicapten in de zone, wat hun probleem is en op welke manier ze kunnen geholpen worden.

Na een tussenlanding in Douala landen we ongeveer 30 minuten vóór het voorziene uur in Kinshasa.

Nieuw? We worden per bus aan het vliegtuig afgehaald en naar de inkomhall gevoerd. Vorig jaar moesten we die afstand nog te voet afleggen langs gewapende soldaten. De grensformaliteiten verlopen vlot maar onze bagage kwam zeer langzaam. Men heeft blijkbaar maatregelen genomen om te beletten dat onbevoegden zich in zones bevinden waar ze niet thuis horen. We worden deze keer dus op de tarmac niet lastig gevallen door ongure elementen die vooral het geld uit ons zakken willen kloppen.

Het 'protocol' van Memisa -Hypoliet die we van vorig jaar nog kenden- helpt ons bij het bijeenrapen van onze valiezen: 't is te zeggen, zij doen het werk en wij kijken toe. Eén van mijn valiezen ontbreekt. Hypoliet gaat hiervan aangifte doen bij SN Brussels Airlines: normaal gezien zal ik morgen die valies terug hebben, deelt hij me mee. Laat ons hopen want al mijn kleren zitten in die valies. Niet dat dit een onoverkomelijk probleem is, het ware erger geweest mocht de valies met al het materiaal, dat ik voor ons vertrek aangekocht heb, zoek geraakt zijn.

De simkaarten van onze gsm's doen het niet meer. Blijkbaar worden die definitief afgesloten nadat ze een tijd niet gebruikt werden. We moeten dus elk een nieuwe kaart kopen en ook een aantal unités zodat we met ons nieuw Congo-nummer voor een tijdje kunnen telefoneren.

Bij de Kapucijnen zijn ze blijkbaar niet op de hoogte van onze komst. Er is iets met de communicatie verkeerd gelopen. Luc Vansina bezorgt ons elk een stuk cake, een appel en een appelsien. Het is ondertussen ruim 22u.

een Chinees Ziekenhuis
(voor Chinezen in Kinshasa)
langs de weg naar Ndolo